KOMÜNİST ŞAİR ENVER GÖKÇE'Yİ ANIYORUZ

Celil Denktaş

"... Devril başımdaki kader
Dökül dilimdeki yalan
Tutuş beynimdeki kibrit ..."

Enver Gökçe'yi sonsuzluğa uğurlayalı 34 yıl oldu. Kafasında bir türlü yazamadığı '51 destanı, "usullacık" çekip gitmişti bu dünyadan. Zaten hayatının son 20 küsür yılı, usullacık yaşamakla geçmişti. Kimseyi incitmeden, kırmadan. Ağzından çıkanı binbir türlü ölçüp biçerek. Oysa kendi kırıla kırıla kaç parça olmuştu kim bilir. Yüreğindeki isyanları bastıra bastıra. Yiten göz nuru, çocukları şiirlerinin, destanlarının ardından... Kendisine, "Küs müsün?" diye sormuştuk 77'deki konuşmamızda, kaydı mevcut. "Hayır", demişti gayet emin bir ifadeyle, "Değilim." Doğru ya, kime küsecekti ki?

Panzerler Üstümüze Kalkar'da da hâlâ silahı elinden bırakmadığı besbelliydi. 70'lerin gençliğiyle aynı yüreği taşıyordu. Sanki 1940'lardaki can yoldaşları; *"...Güzel yarim İstanbul'dan ne haber?/Dil-Tarih'ten, Emekçi'den, Sendika'dan?.."* Nitekim her yerdeydi, usullacık. Yurtlardaki dolaplarımızın içinde, grev çadırlarında, yürüyüş pankartlarında, forum sloganlarında ve kafalara cop yiye yiye Kızılay'da dağıtılan bildirilerin başlarında, sonlarında.

Arif Damar onun için, *"Eğer,* ***Yusuf İle Balaban*** *yitmemiş olsaydı, edebiyatımızın en yukarılarındaki yerini alırdı"*, demişti. Neyse ki o duymamıştı bunu, ömrü yetmediğinden. O hiç yitirmedi ki Yusuf İle Balabanını. Hep beynindeydi, kaleminin ucundaydı. Ha çıktı, ha çıkacak. Çıkmadı! Sanki 51'de devran durdu, o da. Yeni bir destanla tekrar devinirdi hayat. Bunu kurdu durdu, bir yandan da Yusuf İle Balabanı geri gelir dedi kendi kendine hep, usullacık.

Oysa, *"Onun şiirleri olmasaydı dayanamazdım"*, diyen, 12 eylül tezgahlarından sağ çıkmayı başaran bir gençle birlikteydi Yusuf İle Balaban. Bir de, Tekel işçilerinin inadında. Hatta, HES'lere direnen Hatçe ananın öfkesinde. Yusuf İle Balaban hiç yitmedi ki. Döne döne, yarıla dürüle, savrula devrile, kırıla döküle, evrile çevrile, döğüşe döğüşe, değişe tokuşa, madde, geldi bugüne. Yarına yol almaya devam edeceğinden de hiç kuşkumuz yok.

Enver Gökçe'nin şiiri bugünü de etkiliyor hâlâ. Çünkü kendisi var şiirinin içinde. Her satırda görünüyor, usullacık. Cesaretiyle, kafa tutmasıyla, zekasıyla ve elbette ki o doyumsuz estetiğiyle:

"... Ben berceste mısraı buldum
Hey ömrümce söylerim
Gözden, gezden, arpacıktan olsun
Hey ömrümce söylerim! ..."

Daha nice 34 yıl söylemeye devam edecek.

---

soL haber portalında (sol.org.tr), 18 Kasım 2015 tarihinde yayımlandı.